

Arrest

nr. 132 021 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 21 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 januari 2013 wordt aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van (..), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(..)

Het bevel gegeven om ten laatste binnen 07 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

(..), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid:

Betrokkene bood zich op 01.02.2001 aan bij de gemeente op naam van F.N-E (..) geboren op 25.05.1969, nationaliteit Frankrijk. Op 15.02.2011 deed hij een aanvraag tot vestiging met een Franse identiteitskaart. Hij verkreeg op 16.03.2001 een Identiteitskaart voor Europese onderdanen. Op 20.06.2001 bevestigde de politie dat de Franse identiteitskaart een onbestaande identiteitskaart is. Op 16.07.2001 werd de verkregen identiteitskaart voor Europese onderdanen ingetrokken wegens gebruik van een officieel niet bestaande Franse identiteitskaart

Inreisverbod

In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van 5 (vijf) jaar

Reden:

De betrokkene heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden:

Betrokkene bood zich op 01.02.2001 aan bij de gemeente op naam van F.N-E (..) geboren op 25.05.1969, nationaliteit Frankrijk. Op 15.02.2011 deed hij een aanvraag tot vestiging met een Franse identiteitskaart. Hij verkreeg op 16.03.2001 een Identiteitskaart voor Europese onderdanen. Op 20.06.2001 bevestigde de politie dat de Franse identiteitskaart een onbestaande identiteitskaart is. Op 16.07.2001 werd de verkregen identiteitskaart voor Europese onderdanen ingetrokken wegens gebruik van een officieel niet bestaande Franse identiteitskaart “

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten omdat dit in het kader van een gebonden bevoegdheid werd afgeleverd.

2.2. Deze beslissing die in se een beslissing tot verwijdering betreft in de zin van artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet maakt – wat de vorm betreft - deel uit van een “bijlage 13sexies” die naast een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens een beslissing omvat waarbij aan de verzoekende partij een inreisverbod voor de duur van vijf jaren wordt opgelegd. Hoewel beide beslissingen in eenzelfde instrumenten zijn opgenomen, is het duidelijk dat het om twee afzonderlijke administratieve rechtshandelingen gaat. Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod immers als een beslissing “*die kan samengaan*” met een beslissing tot verwijdering.

De beslissing houdende het inreisverbod is dan ook volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de beslissing tot verwijdering op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

2.3. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

2.4. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van de thans voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van haar middel voert verzoekende partij een schending aan van het artikel 8 EVRM. Uit de bespreking lager zal blijken dat geen schending van artikel 8 EVRM voorligt. Bijgevolg doet het betoog van de verzoekende partij geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

2.5. Verzoekende partij betoogt dat zij een Belgische ouder heeft zodat haar gezinsleven in het gedrang komt door het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker betoogt slechts dat hij een ouder heeft op het grondgebied.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

De Raad neemt bijgevolg aan dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Verzoeker toont evenwel geenszins aan dat zijn moeder moreel of financieel afhankelijk zou zijn van hem, of vice versa. De vage beschouwingen van verzoeker tonen niet aan dat zijn moeder hem nodig heeft en geen beroep zou kunnen doen op bijvoorbeeld andere familieleden die in België verblijven of andere organisaties indien zij medisch hulpbehoevend zou zijn.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat het gegeven dat zijn moeder een verblijfsrecht in België heeft niet toelaat zonder meer toe te veronderstellen dat verzoeker met zijn moeder een gezinsleven heeft dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Zelfs indien zou dienen te worden verondersteld dat verzoeker effectief een gezinsleven heeft met zijn moeder in de zin van artikel 8 van het EVRM waarbij er een bijkomende element van afhankelijkheid zou zijn aangetoond, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Immers moet verzoeker geacht worden nooit verblijfsrecht te hebben genoten omwille van de vastgestelde fraude. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met zijn moeder en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. Verzoeker is pas op dertigjarige leeftijd in België toegekomen, zodat mag worden verwacht dat hij vertrouwd is met de taal en het leven in dat land en er blijkt niet dat verzoeker onroerende goederen of professionele activiteiten in België heeft waardoor hij enkel in het Rijk een gezinsleven kan opbouwen. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Bovendien laat artikel 8, tweede lid van het EVRM een inmenging in het gezinsleven toe indien deze in de wet voorzien is en nodig is om bepaalde in deze verdragsbepaling omschreven doelstellingen te bereiken.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan een legaal verblijf blijkt ook niet dat wanneer het gezinsleven dat verzoeker in België heeft opgebouwd met zijn moeder wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole, leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn gezinsleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06).

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

2.7. Het beroep ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot het inreisverbod

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel alsook van artikel 8 EVRM.

Na een theoretische uiteenzetting over de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen stelt verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is nu niet wordt meegedeeld waarom een inreisverbod van vijf jaar wordt opgelegd. Verzoekende partij betoogt dat de feiten dateren van twaalf jaar geleden en dat zij sindsdien geen enkel feit meer heeft gepleegd. Waarom direct gekozen wordt voor de maximumtermijn wordt geenszins verduidelijkt. Bovendien dateren de feiten van ruim voor de inwerkingtreding van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet. Het is niet proportioneel om zich te baseren op feiten van zo lang geleden om dergelijke sanctie op te leggen. Verder betoogt de verzoekende partij dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Er wordt evenwel niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. Op quasi automatische wijze wordt de maximumtermijn opgelegd zonder uiteen te zetten waarom. Nergens wordt een afweging of onderzoek gedaan naar de specifieke omstandigheden, hoewel zij op basis van de gezinsherenigingsprocedure verblijf kan krijgen via haar moeder. De eerste aanvraag daartoe werd geweigerd omdat zij geen ziekteverzekering kon voorleggen. Zij heeft thans een nieuwe afspraak voor een tweede aanvraag. De aanwezigheid van een ouder in België is een voldoende element om het inreisverbod in te korten.

Verder betoogt verzoekende partij dat geen rekening wordt gehouden met artikel 8 EVRM en stelt zij recht te hebben op een gezinsleven. Zij verwijst voorts naar arrest nr. 95 142 van 15 januari 2013.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...).”

Volgens de verzoekende partij wordt nergens in de bestreden beslissing verduidelijkt waarom er gekozen wordt voor de maximale termijn, namelijk vijf jaar.

Overeenkomstig het eerste lid van het genoemde artikel 74/11, § 1 wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Al is er in de gegeven omstandigheden een verplichting voor het opleggen van het inreisverbod, dan impliceert dit niet dat voor dit inreisverbod ook meteen de maximumtermijn van vijf jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

In casu vermeldt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat een inreisverbod van vijf jaar wordt opgelegd omdat verzoekende partij fraude gepleegd heeft of onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, waarbij wordt verwezen naar de

feiten dienaangaande. Evenwel wordt niet gemotiveerd waarom de verwerende partij omwille van deze feiten kiest voor het opleggen van de maximumtermijn van vijf jaar.

De verzoekende partij kan aldus worden gevolgd. Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert immers niet dat daarbij de maximumtermijn van vijf jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). De enige reden die in de bestreden beslissing wordt gegeven voor het opleggen van de maximumtermijn van het inreisverbod is het feit dat verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van een officieel niet bestaande Franse identiteitskaart om verblijfsrecht te verkrijgen. Nu de Raad alleen maar kan vaststellen dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom dit ertoe leidt dat het inreisverbod opgelegd wordt voor de maximumtermijn van vijf jaar, is het enig middel, gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht, gegrond. In tegenstelling tot wat verwerende partij in de nota voorhoudt, is het niet afdoende om louter te verwijzen naar de feiten zonder daarbij te motiveren waarom deze feiten aanleiding geven tot het opleggen van de maximumtermijn van vijf jaar.

De verzoekende partij heeft met haar betoog de schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk gemaakt, en het enig middel is in de besproken mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing houdende het inreisverbod van 21 januari 2013 wordt vernietigd.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 januari 2013 worden verworpen.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER